

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 3 stycznia 2025 r.

Poz. 46

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NPII.4131.1.975.2024 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 27 grudnia 2024 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr VIII/76/24 Rady Miasta Łęczyny z dnia 25 listopada 2024 r. w sprawie szczegółowych zasad przyznawania i określenia wysokości Nagród Burmistrza Miasta Łęczyny dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie krajowym i międzynarodowym, w całości, jako sprzecznej z art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2024 r. poz. 1488), dalej jako: *ustawa*.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 25 listopada 2024 r. Rada Miasta Łęczyny podjęła uchwałę Nr VIII/76/24 w sprawie szczegółowych zasad przyznawania i określenia wysokości Nagród Burmistrza Miasta Łęczyny dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie krajowym i międzynarodowym, dalej jako *uchwała*.

W podstawie prawnej uchwały wskazano m.in. art. 31 ust. 1 i ust. 3 ustawy.

Analizowana uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 27 listopada 2024 r.

W toku badania legalności uchwały uznano, że jest ona niezgodna z prawem.

Zgodnie z art. 31 ustawy:

1. *Jednostki samorządu terytorialnego mogą ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe oraz nagrody i wyróżnienia dla osób fizycznych za osiągnięte wyniki sportowe.*

2. *Stypendia lub nagrody dla trenerów prowadzących szkolenie zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym lub w krajowym współzawodnictwie sportowym mogą być przyznawane przez jednostki samorządu terytorialnego i finansowane z budżetu tych jednostek.*

3. *Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego określa, w drodze uchwały, szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje i wysokość stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień, o których mowa w ust. 1 i 2, biorąc pod uwagę znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy.*

Trzeba podkreślić, że uchwała rady gminy podejmowana w oparciu o ww. podstawę prawną stanowi akt prawa miejscowego, a organ wykonujący kompetencję prawodawcy zawartą w upoważnieniu ustawowym jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. W państwie prawa organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Z konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 Konstytucji RP) wynika, że zadania i kompetencje, sposób ich wykonania oraz więzi między podmiotami administracji publicznej są uregulowane prawnie. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, realizując przysługujące mu kompetencje, powinien ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu

kompetencyjnym. Przekroczenie kompetencji lub jej niewypełnienie przez Radę przy podejmowaniu ww. uchwały powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały odpowiednio: w zakresie, w którym przekroczone przyznane kompetencje albo w całości.

Przepisem § 1 uchwały Rada postanowiła, że *Ustala się szczegółowe zasady przyznawania i określenia wysokości Nagród Burmistrza Miasta Łęczyny dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie krajowym i międzynarodowym, które określa Regulamin stanowiący załącznik do niniejszej uchwały, dalej jako Regulamin.*

Regulamin ten, w ocenie organu nadzoru, nie wypełnia prawidłowo delegacji zawartej w art. 31 ust. 3 ustawy. Rada nie określiła bowiem zasad i trybu pozbawiania nagród Burmistrza Miasta Łęczyny. W konsekwencji w ocenie organu nadzoru Rada Miasta nie wypełniła delegacji wynikającej z art. 31 ust. 3 ustawy. Organ stanowiący gminy podejmując uchwałę nie może pominąć żadnego z elementów wskazanego w tym przepisie. Jest on zobowiązany do wyczerpania zakresu upoważnienia ustawowego przez uregulowanie wszystkich kwestii uznanych przez ustawodawcę za istotne, a uregulowanie to musi być dokonane w sposób kompleksowy. Niewypełnienie tego obowiązku musi skutkować stwierdzeniem istotnego naruszenia prawa, a w konsekwencji prowadzić do uznania nieważności całości uchwały, gdyż ta musi zawierać wszystkie elementy wskazane w ustawie (zob. wyrok NSA z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt: II OSK 37/13, wyrok WSA w Krakowie z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt: II SA/Kr 872/17, wyrok WSA w Krakowie z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt: II SA/Kr 160/18, wyrok WSA w Olsztynie z dnia 23 czerwca 2022 r., sygn. akt: II SA/Ol 348/22).

Niezależnie od powyższego również istotnie narusza prawo przepis § 2 Regulaminu, zgodnie z którym: *1. O nagrodę może ubiegać się zawodnik, który spełnia następujące warunki:*

1) jest mieszkańcem miasta Łęczyny (zameldowanie na terenie miasta) i przyczynił się w znaczący sposób do promocji Miasta Łęczyny poprzez swoje osiągnięcia sportowe;

2) posiada aktualną licencję Polskiego Związku Sportowego lub klasę sportową dyscypliny (jeśli dana dyscyplina posiada klasy sportowe), którą uprawia;

3) osiągnął wysokie wyniki sportowe.

2. Burmistrz może przyznać Nagrodę specjalną za wysokie wyniki sportowe, której forma i wartość będą uzależnione od rangi osiągnięć zawodnika lub zespołu, do którego należy.

W ocenie organu nadzoru, wskazany wyżej przepis ustawy nie zawiera upoważnienia dla Rady Miasta do określania kręgu podmiotów uprawnionych do otrzymania nagrody sportowej.

Zgodnie z wykładnią systemową wyżej cytowany przepis art. 31 ust. 3 ustawy ustanawia uprawnienia dla jednostek samorządu terytorialnego do ustanawiania i finansowania okresowych stypendiów sportowych oraz nagród i wyróżnień dla osób fizycznych za osiągnięte wyniki sportowe. W tym przypadku jednostką samorządu terytorialnego jest gmina, przez którą, według art. 1 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, należy rozumieć wspólnotę samorządową oraz odpowiednie terytorium. Natomiast wspólnotę samorządową tworzą z mocy prawa mieszkańcy gminy (art. 1 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym).

W wyżej cytowanych przepisach art. 31 ust. 1 i 2 ustawy w zw. z art. 1 ustawy o samorządzie gminnym ustawodawca określił krąg potencjalnych beneficjentów nagrody sportowej, którymi są wszyscy mieszkańcy danej gminy, o ile osiągają wyniki sportowe w sporcie mającym znaczenie dla danej gminy. Rada gminy nie ma uprawnienia do modyfikacji tego kręgu osób (por. wyrok NSA z dnia 31 marca 2022 r., sygn. akt II GSK 225/22, publ. LEX nr 3343765).

Wobec powyższego, uznać należy, iż Rada Miasta Łęczyny nie posiada kompetencji do ustalenia kręgu podmiotów, a tym bardziej do jego zawężenia (m.in. poprzez ograniczenie jedynie do osób zameldowanych na terenie miasta, posiadających aktualną licencję Polskiego Związku Sportowego lub klasę sportową dyscypliny (jeśli dana dyscyplina posiada klasy sportowe)).

Ponadto w ocenie organu nadzoru regulacja § 2 ust. 2 Regulaminu podjęta została z naruszeniem upoważnienia wynikającego z art. 31 ust. 3 ustawy. Zdaniem organu nadzoru przepis ten uznać należy za nieuprawnioną subdelegację uprawnień, albowiem zgodnie z normą kompetencyjną zawartą w art. 31 ust. 3 ustawy to rada jest zobowiązana do określenia *szczegółowych zasad, trybu przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje i wysokość stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień, o których mowa w ust. 1*

i 2, biorąc pod uwagę znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy.

Rada ustaliła nagrodę specjalną przyznaną przez Burmistrza, jednakże nie określiła, ani szczegółowych zasad przyznawania tej nagrody ani trybu przyznawania tej nagrody, pozostawiając te kwestie organowi wykonawczemu.

Jeżeli akt o randze ustawy zawiera upoważnienie do stanowienia prawa i określa organ właściwy do wydania tego aktu oraz zakres spraw przekazanych do uregulowania, to regulacja na poziomie aktu prawa miejscowego nie może przekazywać upoważnienia do ich stanowienia na rzecz organu wykonawczego. Kompetencje organu stanowiącego muszą ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w ustawowym upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady stanowi istotne naruszenie prawa.

W opinii organu nadzoru, przepis § 6 ust. 1, § 7 ust. 3 i ust. 4 Regulaminu w sposób nieuprawniony modyfikuje postanowienia Kodeksu postępowania administracyjnego, a tym samym pozostaje poza zakresem delegacji z art. 31 ust. 1 ustawy.

Biorąc pod uwagę regulację ustawową z art. 31 ust. 1 ustawy, uznać należy, iż przyznanie nagród sportowych nosi znamiona rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, dalej również jako „k.p.a.”. Przedmiotem postępowania administracyjnego jest konkretna sprawa, w której organ administracji jest władny, a jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu. Prawidłową formą prawną działania organu powinna być zatem decyzja administracyjna.

Artykuł 1 pkt 1 k.p.a. wprost wskazuje, iż przepisy tej ustawy normują postępowania przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych. Zgodnie zaś z art. 104 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej. Decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty w całości lub w części albo w inny sposób kończą sprawę w danej instancji. Z powyższego wynika, iż jedyną właściwą formą zakończenia postępowania administracyjnego jest wydanie decyzji administracyjnej (por. np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 19 grudnia 2012 r. sygn. akt II SA/Lu 935/12, a także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 26 listopada 2014 r. sygn. akt III SA/Gl 878/14, CBOSA).

Przez decyzję administracyjną należy rozumieć „jednostronne i władcze oświadczenie woli organu administracji publicznej w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, oparte na powszechnie obowiązujących przepisach prawa, skierowane do konkretnego, zewnętrznego adresata, rozstrzygające sprawę indywidualną tegoż adresata, podjęte w trybie przewidzianym przez Kodeks postępowania administracyjnego oraz posiadające formę i strukturę ustaloną przez prawo procesowe” (Komentarz do art. 104, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, dr Robert Kędziora, 2014 C.H. Beck).

W orzecznictwie przyjmuje się domniemanie załatwienia sprawy w drodze decyzji administracyjnej. Jak bowiem podniósł Naczelny Sąd Administracyjny w swym wyroku z dnia 31 sierpnia 1984 r. „w wypadku gdy uprawnienie strony nie powstaje bezpośrednio z mocy prawa, lecz w wyniku konkretyzacji normy prawnej, organ administracji państwowej – jeżeli nie jest przewidziana inna forma jego działań – obowiązany jest dokonać tej konkretyzacji w drodze decyzji administracyjnej” (por. wyrok NSA z 31.8.1984 r. sygn. akt SA/WR 430/84, OSPiKA 1986, Nr 9, poz. 176). Z kolei w postanowieniu NSA z dnia 23 stycznia 1998 r., sygn. akt II SA 1329/97, ONSA 1998, Nr 4, poz. 137), stwierdzono wyraźnie, iż „ze względu na zawartą w art. 104 k.p.a. zasadę załatwiania indywidualnych spraw administracyjnych przez wydanie decyzji, wyłączenie decyzyjnej formy załatwiania takich spraw musi być wyraźne; nie można go domniemywać”.

Podobne stanowisko zajęła doktryna twierdząc, iż „jeżeli istnieje wątpliwość co do formy załatwienia sprawy administracyjnej, należy przyjąć, że powinna być załatwiona w drodze decyzji administracyjnej, jednakże koniecznym warunkiem przyjęcia takiego domniemanie jest ustalenie, że istnieje sprawa administracyjna i organ administracji publicznej jest właściwy do jej załatwienia” (A. Wróbel, w: Jaśkowska, Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego Komentarz, 2000 r., s. 569). Przepisy prawa materialnego mogą przewidywać formę załatwienia danej sprawy administracyjnej nie tylko w sposób bezpośredni, przez wyraźne wskazanie, iż w sprawie wydawana jest decyzja administracyjna albo że do rozpoznania sprawy stosuje się przepisy k.p.a., ale także w sposób pośredni, na przykład przez wyrażoną w formie czasownikowej kompetencję organu administracji publicznej do

rozstrzygnięcia sprawy, np. „nakłada obowiązek”, „przyznaje prawo” lub „tego prawa pozbawia” (tak NSA w uchwale Składu Pięciu Sędziów z dnia 15 listopada 1999 r., sygn. OPK 14/99, CBOSA).

Procedura w sprawie przyznania nagrody sportowej składa się z trzech klasycznych faz postępowania administracyjnego. Rozpoczyna się ona złożeniem wniosku, następnie jego rozpoznaniem, a kończy się wydaniem stosownego rozstrzygnięcia. Rozstrzygnięcie wydane w toku tej procedury ma charakter władczy i jednostronny. Wiąże ono organ administracji wydający decyzję o przyznaniu lub o odmowie przyznania danej gratyfikacji sportowej, z osobą fizyczną, do której jest kierowana decyzja – i która w konsekwencji tego związania staje się stroną postępowania administracyjnego. Związanie to jednak w żadnym wypadku nie przejawia cech odpowiednich dla stosunku cywilnoprawnego. Nie można bowiem tu mówić o swobodnym składaniu oświadczeń woli przez obie strony, o swobodnym kształtowaniu przez nie tworzonego stosunku prawnego i własnej w nim sytuacji prawnej.

Konsekwencją uznania, że rozstrzygnięcie w przedmiocie przyznania nagrody jest decyzją administracyjną w rozumieniu art. 104 k.p.a., jest konieczność przestrzegania przez organ uchwałodawczy reżimu prawnego wyznaczonego przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego, w tym w szczególności przepisów regulujących tok postępowania administracyjnego.

W myśl § 6 ust. 1 Regulaminu *1. Wniosek o przyznanie Nagrody Burmistrza Miasta Łęczyny, stanowiący załącznik do niniejszego regulaminu mogą składać:*

a) Polskie i Śląskie Związki Sportowe oraz zarządy klubów sportowych i stowarzyszeń kultury fizycznej, których zawodnikiem jest sportowiec ubiegający się o nagrodę;

b) szkoła lub uczelnia, do której uczęszcza zawodnik;

c) radni Miasta Łęczyn

Tymczasem, zgodnie z art. 28 k.p.a.: *stroną postępowania administracyjnego jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.* Natomiast na podstawie art. 29 k.p.a. *Stronami mogą być osoby fizyczne i osoby prawne, a gdy chodzi o państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne i organizacje społeczne – również jednostki nieposiadające osobowości prawnej.* Ustawodawca pozostawił zatem organowi podejmującemu określone rozstrzygnięcie kompetencję do dokonania każdorazowej oceny, czy dany podmiot składający wniosek posiada interes prawny w prowadzeniu danego postępowania administracyjnego. Innymi słowy, organ uchwałodawczy nie może przesądzać na poziomie podustawowym o tym, komu konkretnie przysługuje prawo do złożenia danego wniosku. Takie działanie należy uznać za modyfikację przepisu ustawowego.

Podobne należy ocenić postanowienia § 7 ust. 3 Regulaminu:

Wniosek o przyznanie nagrody pozostawia się bez rozpatrzenia w przypadku:

1) *pisemnego wycofania przez Wnioskodawcę;*

2) *złożenia wniosku po terminie;*

3) *nieuzupełnienia braków formalnych wniosku w terminie 7 dni, od otrzymania przez Wnioskodawcę wezwania do uzupełnienia tych braków;*

4) *stwierdzenia niezgodności ze stanem faktycznym danych zawartych we wniosku lub załączonej dokumentacji.*

Kwestie dotyczące uzupełniania braków formalnych podania oraz pozostawiania podania bez rozpatrzenia reguluje kompleksowo art. 64 k.p.a. Ponadto wskazać należy, że złożenie wniosku po terminie nie może skutkować pozostawieniem go bez rozpatrzenia, lecz organ administracyjny zobowiązany jest w drodze postanowienia orzec o odmowie wszczęcia postępowania na podstawie art. 61a § 1 k.p.a., gdyż postępowanie nie może zostać wszczęte z uwagi na upływ terminu do złożenia wniosku o przyznanie nagrody. Podobnie wycofanie wniosku lub rezygnacja nie stanowi podstawy do pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia, lecz w takiej sytuacji organ powinien wydać decyzję o umorzeniu postępowania z uwagi na jego bezprzedmiotowość na podstawie art. 105 ust. 1 k.p.a.

Wreszcie, organ uchwałodawczy w sposób nieuprawniony zmodyfikował przepis art. 64 § 2 k.p.a., w następującym brzmieniu: *Jeżeli podanie nie spełnia innych wymagań ustalonych w przepisach prawa, należy*

wezwać wnoszącego do usunięcia braków w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż siedem dni, z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania. W uchwale przesądzono bowiem jednoznacznie, że termin wyznaczany przez organ wzywający do uzupełnienia braków musi w każdym przypadku wynosić 7 dni. Tymczasem k.p.a. kształtuje sytuację wnioskodawcy w sposób bardziej korzystny – umożliwia bowiem organowi wyznaczenie terminu dłuższego niż 7 dni, w zależności od poziomu skomplikowania danej sprawy.

Również istotnie narusza prawo § 7 ust. 4 Regulaminu, w którym Rada postanowiła, że *od decyzji Burmistrza Miasta nie przysługuje odwołanie*. W opinii organu nadzoru, powyższym przepisem Rada Miasta, poprzez pozbawienie strony prawa odwołania się od decyzji, naruszyła art. 15 ustawy k.p.a, który stanowi o zasadzie dwuinstancyjności jako jednej z podstawowych zasad ogólnego postępowania administracyjnego.

Należy w tym miejscu podkreślić, że modyfikacja bądź uzupełnienie przepisami stanowionymi przez organy jednostek samorządu terytorialnego jest niezgodne z zasadami legislacji i stanowi wykroczenie poza zakres ustawowego upoważnienia. Modyfikacja przepisów ustawy może wypaczyć ich sens. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście całości postanowień uchwały, co może spowodować całkowitą lub częściową zmianę intencji prawodawcy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie z dnia 28 lutego 2003 r., sygn. akt I SA/Lu 882/02; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II OSK 1077/09 oraz z dnia 7 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 170/10; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 15 stycznia 2013 r., sygn. akt IV SA/Gl 391/12; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt III SA/Łd 35/17; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. akt III SA/Wr 555/19, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Organ nadzoru wskazuje na niezgodność z prawem także § 7 ust. 5 Regulaminu, zgodnie z którym: *Wykaz zawodników, którzy otrzymali Nagrodę Burmistrza Miasta Łęczyny podlega publikacji na stronie internetowej Urzędu Miasta Łęczyny*, gdyż powyższy przepis wykracza poza upoważnienie ustawowe.

Rada nie ma też podstawy prawnej do ustanowienia zasad zwrotu stypendium, o których mowa w § 8 Regulaminu, albowiem na podstawie art. 31 ust. 3 ustawy, rada gminy upoważniona jest jedynie do określenia szczegółowych zasad, trybu przyznawania i pozbawiania stypendiów oraz określenia wysokości stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień, biorąc pod uwagę znaczenie danego sportu dla gminy oraz osiągnięty wynik sportowy.

Stwierdzić należy, że Rada Miasta obowiązana jest przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego. Uchwała rady miasta bowiem, będąca aktem prawa miejscowego w rozumieniu art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, stosownie do treści art. 7 i art. 94 Konstytucji RP, może być stanowiona przez organy samorządu terytorialnego wyłącznie „na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie”. W treści art. 7 Konstytucji RP wskazano, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Wskazany powyżej przepis Konstytucji RP stanowi jedną z podstawowych zasad działania organów administracji publicznej czyli zasadę praworządności. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, realizując przysługujące mu kompetencje powinien ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu kompetencyjnym.

Ponadto organ nadzoru wskazuje, że niedopuszczalnym jest wskazanie przez Radę w § 6 Regulaminu, że „wniosek o przyznanie Nagrody Burmistrza *stanowiący załącznik do niemniejszego regulaminu*”, co sugeruje, że złożenie przedmiotowego wniosku w innej formie byłoby nieprawidłowe.

Powyżej opisane uchybienia należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, a sprzeczność ta jest oczywista, bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od daty jego podjęcia (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; CBOSA).

Przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, iż uchwała Nr VIII/76/24 Rady Miasta Łędziny z dnia 25 listopada 2024 r. w sprawie szczegółowych zasad przyznawania i określenia wysokości Nagród Burmistrza Miasta Łędziny dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie krajowym i międzynarodowym, została podjęta z istotnym naruszeniem obowiązującego prawa, co czyni stwierdzenie jej nieważności w całości uzasadnionym i koniecznym.

Pouczenie:

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz